

بار دیگر مواهب زندگی را با خرد و امید جشن خواهیم گرفت / پیام قرآن برای گذر از بحران

زندگی را کسانی می‌توانند درک کنند که از هول و هراس به درآیند و به ذهنیات مخربی که می‌تواند به آنان ضرر بزند بی‌توجه باشند.

زندگی را کسانی می‌توانند درک کنند که از هول و هراس به درآیند و به ذهنیات مخربی که می‌تواند به آنان ضرر بزند بی‌توجه باشند. لازم است در این شرایط به صورت عقلانی در غلبه بر این ویروس همت کنیم و پیش رویم، با امید دل به هم بسپاریم، چشم به دستان خدا بدوزیم و باور کنیم که فردا هوا آفتابی خواهد شد و این بار، با لذت بیشتری موهبت زندگی را جشن می‌گیریم.

ناصر مهدوی، دین پژوه و استاد دانشگاه، در گفت و گو با ایکنا، به ارائه توضیحاتی در مورد شرایط کنونی کشور پرداخت و ضمن ارائه راه حل هایی برای بالا رفتن روحیه مردم بیان کرد: خیلی برای من جالب است که وقتی به آیات قرآن نگاه می‌کنیم، می‌بینیم که برای عبور از این شرایط پیچیده و تنگناهای زندگی، پیام قرآن این است که کسانی موفق تر می‌شوند و به سرمنزل مقصود می‌رسند که بر خرد خود و نیروی بلند و اصیل خدادادی که پروردگار در نهاد آنها به ودیعه گذاشته توجه داشته باشند.

وی تصریح کرد: افرادی موفق ترند که خردمندانه زندگی کنند و بهشت نیز در انتظار کسانی است که انسان های خردمند و دوراندیش بودند و در حقیقت آدمیانی بودند که با درایت، دقت و سنجش، زندگی خود را سامان می‌دادند. در قرآن داریم وقتی خداوند عده ای را مورد خطاب قرار می‌دهد که چه شد سر از جهنم و جحیم درآوردید؟ در پاسخ می‌گویند: «لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ»، بسیار آیه درخشانی است که از قول آنان می‌گوید، اگر آدمیانی بودیم که به نصیحت دیگران گوش می‌دادیم و بر طبل خودخواهی خود نمی‌کوفتیم، بلکه به اندیشه دیگران توجه می‌کردیم و گوش نصیحت پذیر ما باز بود، زندگی ما این قدر دردناک نبود و بعد می‌گویند اگر تعقل می‌کردیم و دوراندیش بودیم و از دستاوردهای علمی استفاده می‌کردیم، زندگی دنیوی ما پر از رنج و درد نبود. دینداران واقعی بر طبل عقل می‌کوبند

این استاد دانشگاه شهید بهشتی بیان کرد: اهل آتش می‌گویند اگر زندگی دنیوی ما با افتخار سپری می‌شد، در جهنم نبودیم و تأکید قرآن این است که دینداران واقعی، کسانی اند که بر طبل عقل می‌کوبند و بر دستاوردهای علمی توجه می‌کنند. امروز برای اثبات دینداری باید به سراغ کسانی برویم که به توصیه های علمی و پزشکی توجه می‌کنند تا بدن و روح خود را از انواع آسیب هایی که ممکن است تهدیدشان کند، در امان نگه دارند. آن کسانی که می‌کوشند دین را در برابر علم قرار دهند و علم را جدی نمی‌گیرند، در خامی به سر می‌برند و برخی از اینها چهره های مشکوکی هستند که می‌خواهند بین انسان و خداوند ایجاد شکاف کنند.

مهدوی تصریح کرد: آدمی هر چقدر خردمندتر باشد، دیندارتر است. در قرآن می‌فرماید «إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ»؛ یعنی جهان پر از رمز و راز و اشاره است که آدمیان این ها را ببینند و بر کیفیت زندگی خود اضافه کنند، اما این نحوه از زندگی نصیب کسانی می‌شود که بیشتر می‌اندیشند. انسان های دوراندیشی که از دستاوردهای علمی و تحقیقات محققان که برای بهتر زیستن انسان ارائه می‌کنند، بهره می‌برند. زندگی بر بال امید

این پژوهشگر عرفان اسلامی بیان کرد: نکته دیگر اینکه، دومین ابزاری که انسان می‌تواند به وسیله آن، این زندگی را سپری کند، این است که بر اسب امید سوار شود و باور کند که وقتی سختی از راه می‌رسد، جزء واقعیت های عالم است و جهان به گونه ای است که به ساز ما نمی‌رقصد و این طور نیست که همیشه خبر خوشی برای ما در کار باشد. جنس زندگی این طور است که مرگ و بی‌پولی و ... نیز در آن رخنه می‌کند، اما کسانی از سختی ها عبور می‌کنند که امید داشته و به توان عظیم خود باور داشته باشند.

مهدوی تصریح کرد: در این حادثه، یعنی شیوع بیماری کرونا، شاهد هستیم که بخش های درمانی و پزشکان چقدر زحمت می‌کشند که ما تصور نمی‌کردیم این همه فداکاری و ایثار وجود داشته باشد، اما این انسان ها شجاعانه جانشان را فدا کردند تا به آینده امیدوار باشیم. یعنی همواره باید امیدوار بود، به ویژه وقتی چشم به دستان خدا می‌دوزیم. چون چشم خداوند بی‌نهایت است، قدرت او نیز بی‌نهایت است و وعده داده که بندگان خود را در روزهای سخت

حمایت می کند و گفته وقتی صدایم بزنی نزدیک شما هستم.

وی با اشاره به ایباتی از مولانا بیان کرد: مولانا می گوید که «نیست دستوری بدینجا قرع باب، جز امید الله اعلم بالصواب»، یا در تعبیر درخشان تری می گوید که «هله نومید نباشی که تو را یار براند، گرت امروز براند نه که فردا بخواند؛ در اگر بر تو ببندد مرو و صبر کن آن جا، ز پس صبر تو را او به سر صدر نشاند؛ و اگر بر تو ببندد همه ره ها و گذرها، ره پنهان بنماید که کس آن راه نداند؛ نه که قصاب به خنجر چو سر میش ببرد، نهلد کشته خود را کشد آن گاه کشاند».

مهدوی افزود: مولوی در ادامه می گوید: «چو دم میش نماند ز دم خود کندش پر، تو ببینی دم یزدان به کجا هات رساند؛ به مثل گفتم این را و اگر نه کرم او، نکشد هیچ کسی را و ز کشتن برهاند؛ همگی ملک سلیمان به یکی مور ببخشد، بدهد هر دو جهان را و دلی را نرماند؛ دل من گرد جهان گشت و نیاید مثالش، به کی ماند به کی ماند به کی ماند به کی ماند؛ هله خاموش که بی گفت از این می همگان را، بچشاند بچشاند بچشاند بچشاند».

جشن مواهب زندگی

این دین پژوه بیان کرد: زندگی را کسانی می توانند زندگی کنند و از هول و هراس به در آیند که هرگز احساس یأس نکنند و به ذهنیات مخربی که می تواند به آنان ضرر بزند بی توجه باشند. مولانا می گوید: «نان پاره ز من بستان جان پاره نخواهد شد، آواره عشق ما آواره نخواهد شد؛ آن را که منم خرقه عریان نشود هرگز، وان را که منم چاره بیچاره نخواهد شد».

مهدوی در پایان بیان کرد: لازم است که در این شرایط با آگاهی گوش به فرامین پزشکان بسپاریم، به صورت عقلانی در غلبه بر این ویروس همت کنیم و پیش رویم، با امید دل به هم بسپاریم، چشم به دستان خدا بدوزیم و باور کنیم که فردا هوا آفتابی خواهد شد و سایه این دلشوره از سر ما بیرون می رود و این بار، با لذت بیشتری موهبت زندگی را جشن می گیریم. «کوی نومیدی مرو امیدهاست، سوی تاریکی مرو خورشیدهاست».